

Üstad'ın Hac Yolculuğu

ÜSTAD'IN HAC YOLCULUĞU

Suudî Arabistan vizesini bizzat taahhüt eden seyahat acentesi memuru, bir hafta sonra pasaportumu almak için baş vurduğum zaman şu cevabı verdi:

– Önümdeki pasaport dağına bakınız! Hepsi gözü kapalı şekilde vize edildi ve gönderildi. Şu kenarda duran tek pasaport da sizinki... Vizesi verilmeyen bir o... İçinde bir de not var...

Ve pasaportu çekip açtı, notu okudu:

– Necip Fazıl Bey'e vize verilmesi işinde engeller var... Kendisinin Konsoloslüğümüzle bizzat teması lâzımdır.

Ankara'da, sıfırın altında 20 dereceye yakın bir havada Suudî Arabistan Konsoloslüğundayım. Konsolosun yan ve karşı tarafındaki masalarda bilet zımbalarcasına otomatik bir faaliyet içinde 6 – 7 memur... Habire mühür basıp pasaportları açık şekilde Konsolosun önüne, imzaya sürüyorlar... Abdullah Gulâm isimli, gayet sevimli, son derece cana yakın, halis ve gerçek Arap ırkının soylu güzelliğini üzerinde toplamış bir genç, Konsolos. Mekke'li olduğunu da kaydetmeliyim. Kökleri Mekke veya Medine'den olanlarla olmayanlar arasındaki farkı ileride, onları basit bir kabuk andırışı içinde tamamiyle ayrı ruh cevherlerine sahip gördüğüm zamanki tespitlerimden anlayacaksınız.

Bana büyük alâka ve itibar gösterdi, o kadar meşguliyet içinde oturttu, çay ve (Kent) sigarası ikram etti ve bir senedir Türkiye'de olmasına rağmen pekâlâ bir Türkçe ile vize verilemeyeşin sebebini şöyle anlattı:

– Pasaportunuzun meslek hanesinde gazeteci olduğunuz yazılı da ondan...

– O da ne demek?.. Evvelâ ben Necip Fazıl'ım!.. Her halde meslekî gazetecilik tabirinin tam ifade edemeyeceği bir

hüviyet... Sırf Allah için Hacca gidiyorum! Sonra gazeteci olmak, İslâmdan çıkmak demek mi ki, vize vermiyorsunuz? Hiç bir mesleği aramaz, taramaz, müslümanım diyen herkese gözü kapalı vize dağıtırken içlerinde, her türlü şüpheye müstahak tipler bulunsa da bütün mesleği şahıs şahıs demeksizin bundan istisna etmenin mânası nedir? Sizden vize isteyen, hattâ çekindiğiniz gazeteci tipinin düşmanı, gazeteci Necip Fazıl değil, nüfus kağıdındaki yazılışıyla Ahmed Necip'tir ve Türkiye'de islâm yolunda mücadelesi bir tarafa, sırf müslüman olarak hakkını dilemektedir.

Sözlerimin konsolos üzerinde derin bir tesir bıraktığı belliydi. Yüzü üzüntü kırışıkları içinde dedi ki:

– Biz, pasaportunda gazeteci yazılı hiçbir ferde vize vermemek emrini aldık. Bu mevzuda sefirin bile selâhiyeti yoktur. Sizi yakından tanıyor ve biliyoruz. Lütfen pasaportunuzu değiştirip “edip, mütefekkir, çiftçi, kitabevi sahibi” ne isterseniz yazdırınız; saniyesinde vizeyi verelim.

– Vakit kalmadı; kaldı ki, polise gidip, öz gayem uğrunda kullandığım gazetecilik mesleğimi inkâra da tenezzül edemem!

– Öyleyse müsaade buyrun, hükümetimizden izin isteyelim! Teleksle izin isteyeceğimize göre iki-üç güne kalmaz, neticeyi alırız. Pasaportunuzu burada bırakın ve emir gelir gelmez vizeyi size ulaştıracak bir arkadaş temin edin!

Birkaç gün sonra, bu işe havale ettiğim, dava ve fikir arkadaşımdan pasaportumu aldım. Daha evvel basılıp da sonra iptal edilen vize sahifesinin bitişiğine şahane bir damga basılmış, gereken noktalar doldurulmuş ve kenarına, şöyle yazılmıştı:

“- Hariciye Vezaretinin 3.12.1392 (7.1.1973) tarih ve 11117065 sayılı yıldırım teli emriyle...”

Pasaportum gelinceye kadar içime dolan türlü kuruntulardan sıyrılmıştım. Böyle bir vize (diplomatik) pasaporttan daha üstündü. Bütün Arap âleminin Türkiye'deki gerçek İslâm mücahitlerini tanımakta gösterdiği zaaf ve ihmale rağmen,

demek orada kalın çizgilerle olsun tanınıyordum. Bakalım ne gibi bir sahabet görecektim?

Bense sırf ve mutlak, Allah için hactan başka hiçbir istek gütmüyor ve 30 yıllık mücadelem bakımından, bazı çetinlikleri kolaylaştıracak ve elimden tutup çukurlardan atlatacak bir himaye eli beklemekte kendimi haklı görüyordum.

Herkesin ayağıyla bastığı mukaddes topraklara, dudaklarımı topuklarıma yapıştırmış olarak giderken, kendimi, anneye muhtaç bir çocuk kadar zaif hissediyordum.

*

Uçağım, 10 Ocak Çarşamba günü saat 10.15'de kalkacaktır.

Bileti aldığım acentaya sordum:

– Ne kadar zaman önce Hava alanında olmalı?..

– En erken 5 saat, en geç 3 saat!..

Ortalama, sabahın altısında Yeşilköy'de olmalıydım. Erenköy'de oturduğuma göre?.. Yetiştirmek imkânsız!..

Bir dostum dedi ki:

– Ne münasebet!.. Yarım saat evvel bulunsan yeter!..

Hava Alanı polisi.

– Birbuçuk, iki saat önce gelmeniz kâfi... Hava Yolları Danışmanı:

– İki saat önce bulunmanız lâzım... Bir başka alâkalı:

– Bir saat öncesi yetiştirir.

Hayret!?. Alâkalı şahıs ve makamların hiçbirinde ağız ve bilgi beraberliği yok!.. Hayrete değer mi?.. Bizde tabiî olan, tabiîleşen hal, bu...

Bin yıl evvelki tarihi yazarken, kapısının önünde kopan bir kavgayı her şahidin ayrı ve aykırı anlatışı karşısında, eserine hicapla bakıp “ben 5 dakika öncesini tahkik edemezken bu eseri nasıl yazıyorum?” diye hayıflanan (Vels)i düşündüm ve “Türkiye’de olsaydı ne derdi?” suâlini nefsime sormaktan kendimi alamadım.

Bir gün evvel, Erenköy’de çoluk çocuğuma veda edip İstanbul’a geçtim ve (Terminal)e yakın bir otelde yattım.

– Beni saat beş buçukta uyandırın!

Saat beşbuçukta çalan telefon beni uyanmış buldu. Mukaddes mekân ve mânaların pırıltılı tütsüsü, bana ancak yarı

baygınlık halinde bir uyku imkânını vermiş, “deliksiz” dedikleri, simsiyah bir gaflet denizinde bir tahta parçası gibi sürüklenmeme mâni olmuştu. Halbuki sıhhat ve beni bekleyen çetinlikler bakımından böyle bir uykuya ne kadar muhtaçtım!

Saat 7... Hava Alanındayım...

Ne görsem iyi?..

Bir iki süpürücüden başka kimse yok!.. Ne memur, ne polis, ne kimse... Yalnız çay ocağını kurcalayan büfeci ve temizlik işçileri... Onlar da henüz süpürgelerini ele almış, geceden kalma pislik tepelerini toplamaya yeni başlamış bulunuyorlar... Ortada Hac yolcusu olarak tek fert de görünmüyor.

Beni tanıyan büfecinin ikram ettiği çayı içerek memurları bekledim. Birkaçı zuhur etti.

– Bu ne manzara... Hani ya uçak ve yolcuları?..

– Bu son uçağa yalnız üç kişi kaldığı için sefer yapılamıyor!

Bu kadar ruh hazırlığından, vecd fıkrıdayışından sonra, şimdi, yolumun kesildiğine dair ikinci ve en tesirli tokmağı yiyordum.

Istırapla haykırdım:

– Ne olacak bu takdirde halimiz?.. Bilet üzerindeki resmî taahhüdünüzü çiğneyecek misiniz?..

Memur gayet pişkin ve kayıtsız:

– Galiba sizi İzmir’e gönderecekler! Oradan, gecenin 8:50’sinde kalkacak olan uçakla gideceksiniz! Şimdi iç hatlara geçip bildirimizi bekleyiniz.

İç hatlar tarafına geçtim, beni büyük nezaketle karşılayan İstasyon Müdürünün odasında İzmir üzerinden gidiş muamelenin şimşek hızıyla yerine getirildiğine şahit oldum, fakat öğleden evvelki uçakla gideceğim yerde, üstüste “teehhür” bildirileriyle ancak akşam zamanı hareket edebildim.

Vaktiyle Türk Hava Yolları Umum Müdürlüğünden birine söylediğim söz hatırıma geldi.

– Uçağı gökte idare kolaydır. Avrupalının icad ettiği makineye ister istemez uymak zorundasınız! Uymazsanız ne uçabilir, ne de gökte yol alabilirsiniz! Düşersiniz! İş uçağı yerde idare edebilmekte...

Makineleşme davasındaki bütün sefaletimizi bu ölçüye vurabilirsiniz.

*

Yolumuzun azametine göre İzmir bir zıplayışta varacağımız bir yer... Öyle oldu; uçağın Cidde'ye kalkış saatine bir hayli kala İzmir'e vardık.

Orada beni karşılayan Millî Türk Talebe Birliği İzmir teşkilâtından dolgun ve olgun bir topluluk... Haberi merkezlerinden telefonla almışlar... Halbuki ben, Genel Başkan Ömer Öztürk'ten başka kimsenin beni uğurlamasına müsaade etmemiş, İstanbul'daki Büyük Doğu Gençliğini mahzun bırakmaya kadar varmış ve o kutsiyet noktasına sessiz, alâyişsiz, boynu bükük, omuzları çökük, kırık, dökük, içine dönük ve her ân biraz daha küçük halde gitmeyi istemiştim.

Çocuklar beni hususî arabalarına bindirip, Karşıyaka'da bir lokantaya götürdüler ve sabahtan beri süren açlığımı keşfetmişçesine ikrama boğdular.

Bir de haber:

– Necmeddin Erbakan da Hacca gidiyor. Aynı uçaktasınız!

Uçağın saat 21 sularında hareket edeceği hesabına göre meydana döndük. Orada, son derece nazik ve temiz duygulu istasyon müdürü ve bazı alâkalıların gayreti sayesinde işimiz bir kaç dakikada nihayetlendi ve elime pasaportum teslim edildi.

Büyük salonda beş-on kişilik bir halka olmuş oturuyoruz.

Birden Hoca (Necmeddin Erbakan) sökün etti. Yanında "Binbir Gece" masallarındaki zebellâhi pehlivanlar gibi, iri kıyım bir zat...

Öpüştük...

Takdim etti:

– Diyarbakır mebusu Hasan Değer Bey... Demokratik Parti kurucularından... O da Hacca geliyor.

Bizi Cidde'ye götürecek uçak hazırlanmış ve yurdumuzda gecikmesiz iş olmayacağına göre saat 22'de yola çıkacağı ilân edilmiştir. 1 saat 10 dakika gecikme...

Hava Alanı İstasyon binasının alt (bodrum) katında mescid diye

kullanılan yere indim. İzmir hacıları -100 kişi kadar – burada... Bu, Türk Hac kabileleri arasında ilk gördüğüm... Manzara, seviyece bana düşük göründü. İleride hallerini çok yakından göreceğim ve ıstıraptan kavrulacağım.

Kimi namaz kılıyor, kimi denginin üzerine çöreklenmiş pinekliyor, kimi de hararet derecesi 10'dan aşağı bir iklimde şimdiden ihramlanmaya bakıyor. Birinin, yatsı ve vitirle alâkasız, müstakil iki rekât namaz kıldığını görünce sordum:

– Bu ne namazı?

– İhram namazı...

– İhram namazı ihrama girdikten sonra kılınır ve onu Hacca niyet ve “Lebbeyk” takip eder. Hiç sormadınız mı bunları?..

Şaşkın şaşkın dolaşan bir kadına hitap ettim:

– Hacca yalnız mı gidiyorsunuz? Yanınızda kimseniz var mı?

-Yok!

Demedin mi kadıncağız?..

– Ayol, bir kadının Hacca yalnız gitmesi, harama yakın tahrimî kerahatle yasaktır. Bir ölçüye göre de, katiyen yasak bir iş, yani haram. Yanınızda ya kocanız olacak, yahut, baba, oğul, kardeş cinsinden, nikâh düşmez bir mahrem... Kadın, aynı şaşkınlıkla birkaç adım dolaşıp birileriyle konuştu ve geldi:

– Yanımda kocam var!

Bu kadın ya kocasını adamdan saymıyor, yahut ne yapacağını, nereye gittiğini bilmiyordu. Sürüye katılma içgüdüsünden başka bir şuur taşımıyordu; ve bu karakter, belki bütün Türk hacılarını kuşatıcı bir keyfiyetti.

Bizi (ben, Necmeddin Erbakan ve Hasan Değer), uçağın hususî mevki halindeki ön kısmına aldılar. Saat 23'e doğru havalandık. 1 saat kadar sonra pırıl pırıl bir sahil şehri Beyrut ve peşinden Şam Hava Alanı... İnmek yasak... Benzin ikmali işi bitti ve havalandık. İhrama gireceğiz ve onunla, her türlü günaha, kabalığa, öfkeye, didişmeye ve dış dünya dikkât ve alâkasına siper alacağız. Anlayan kim?.. Sanki ihram müslümana “Birbirinizi hırpalayacağınız, inciteceğiniz, mıncıklayacağınız, her türlü örseleyeceğiniz kisvedir!” diye emredilmiş muvakkat bir zarf... Halbuki aksi!..

Yüz küsur ihramlının arasında, etekleri dizkapaklarının bir karış üstünde hosteslere ne buyrulur?.. Bunlara, bizi Cidde'den İstanbul'a getiren İngiliz uçağının yaptığı gibi birer pantolon giydirecek kadar hürmet ve edep Őuurundan yoksunluk!..

DehŐet!.. Bu  ıgırtkan küçük hanımlar bir de hoparlörle, uçakta abdest almanın yasak olduğunu ilân etmezler mi?.. Neymiş?.. Su bitermiş!.. Bu zarureti İzmir'de il n edip herkesi uçağa apdestli olarak davet etmek tedbiri nerede?.. Bir uçakta tuvalete girmek ihtiyacına nasıl karşı konulabilir? Bu ne ayıp, ne kaba, ne ahmak yasak!..

Nitekim hostes hanım bana da direnmeye kalktı:

– Tuvalete giremezsiniz! Güldüm:

– İçeride ne yapacağımı biliyor musunuz? Beni teftiŐ için beraber mi girmemiz lâzım?..

Girdim ve mükemmelen abdestimi alıp  ıktım. Beni de Necmeddin Erbakan ve Hasan değ r takip ettiler.

Hacıların kafile reisi hoparlörde birtakım basit lâflar eder ve ulv  "Lebbeyk" nidaları çınlarken bağırırılar:

-İŐte Cidde!..

('Hac'dan çizgiler, Renkler Ve Sesler' Kitabından)